

er ikke en dansk opfindelse, andre har opfundet det, andre har sat det i gang, det virker ikke sikkert, vi venter og ser. Det er der intet usolidarisk i, det er der en hel masse fornuft i.

Og så i øvrigt: Finansmarkederne har jo underkendt europolitikerens argumenter. Et efter et bliver de skudt ned, hver dag stiger de danske aktiekurser til nyt rekordniveau. Det gjorde de naturligtvis ikke, hvis det var rigtigt, som europolitikerne hævder, at det er alvorligt for den danske økonomi og det danske erhvervsliv, hvis det bliver et nej, og hvis vi kører videre med kronen. Det er meget alvorligt. Så står vi i en ny og alvorlig situation, og det er en meget vigtig faktor. Hvis det var rigtigt, ville aktiekurserne ikke stige. Det gør de.

Ser man på Nationalbankens opgørelser, og de kommer jo jævnlige, kan man se, at det sidste par måneder, siden juni måned, er den danske rente i forhold til den tyske eurorente indsnævret, sådan at rentespændet er blevet mindre, og det tyder jo ikke på, at finansmarkedet anser det for at være frygteligt, hvis det bliver et nej, og meningsmålingerne viser, at det er en realistisk mulighed, at det kan blive et nej. Hvis europolitikerne havde ret, ville renten og rentespændet til den tyske rente udvide sig; det modsatte sker.

Og så kan man se på den danske kronekurs. Den befinder sig også i henhold til Nationalbankens opgørelser på den stærke side af den aftalte centralkurs i forhold til euroen. Dansk økonomi klarer sig fint på obligationskurserne, på aktiekurserne og på kronekursen.

Men hvad med europoprojektet? Det er jo også til eksamen 24 timer i døgnnet, og der er ikke rigtig nogen, der tror på det. Jo, OECD, Valutafonden, de store banker og finansinstitutioner udtaler sig pænt om det, men de handler anderledes bag kulisserne. Der er ikke rigtig nogen, der vil købe euroen og europapirerne i et omfang, der kan forhindre kursen i at falde. Og den falder, og den falder, og den falder ikke bare i forhold til den amerikanske dollar, den falder også i forhold til den japanske yen, det britiske pund, den svenske krone, den norske krone, den islandske krone, og man kunne blive ved, schweizerfranc, australske dollar, newzealandske dollar, sydkoreanske yen.

Alle de andre valutaer stiger sammen med dollaren, og det er altså udtryk for, ikke at dollar og de andre valutaer stiger, men at euroen falder, og alle andre steder end her i huset – på overfladen – tager man dette kursfald dybt al-

vorligt. Ingen er i tvivl om i Berlin og i Frankfurt og i Paris og i Bruxelles, at europoprojektet er ude i dyb, dyb krise. Og det skal vi altså tilslutte os!

Hvis det var rigtigt, hvad europolitikerne siger, så ville investeringerne jo ikke køre af sted herhjemme i Danmark, men det gør de. De seneste tal fra Nationalbanken viser, at udenlandske investeringer i Danmark er sprunget i vejret, de har aldrig været højere. Og vi oplever, at en nordjysk virksomhed i Pandrup, Flextronics, inden for det sidste par måneder har fået danmarkshistoriens største industriordre på 30 mia. kr. fra udlandet. Kommer det til en dansk virksomhed i et område, hvor der er udsigt til, at vi fastholder vores lille, lusede krone? Sådanne kan jeg næsten høre at europolitikerne tænker. Og det er der jo udsigt til, det er jo en realistisk mulighed i meningsmålingerne, at det gør vi. Og det påvirker ikke udlandet. De vælger selvfølgelig virksomheder, der producerer varer af kvalitet, overholder leveringstiderne osv. Det er helt andre ting, der er afgørende for, hvor man placerer investeringer og ordrer.

Det går godt i Danmark med den danske krone, også nu hvor der er udsigt til, at vi måske holder fast i den, og derfor må jeg sige, at markedet har underkendt japolitikerne, markedet understøtter vismændenes konklusion, vi kan sagtens køre videre og have det fint med den danske krone.

Jørn Jespersen (SF):

I SF er vi et mindretal, som anbefaler et ja den 28. september. I folketingsgruppen er det fru Margrete Auken og mig selv, og hvor stor en del af vores vælgere det er, vil jo vise sig i forbindelse med afstemningen.

Efter vores opfattelse har der været to alvorlige problemer i den hidtidige debat. For det første har den været snæver, dansk og indadvendt, og for det andet har den postuleret, at et bestemt afstemningsresultat vil kunne sikre uforandret tryghed og fastholdelse af status quo. Begge dele er forkerte og kan i og for sig bebrejdes både ja- og nejsiden. Det er i hvert fald skadeligt for en hæderlig debat.

Vi skal ikke kun spørge, hvad afstemningen betyder for Danmark, men også, hvad den betyder for Europa og for resten af verden, fordi udviklingen af vores samfund er knyttet snævert sammen med udviklingen i andre lande, og fordi internationalt udsyn og solidaritet er i overensstemmelse med venstrefløjens tradition.